

Het Einde van den Laatste Droom.

ook nooit over denken om zijn gezelschaps-
plichten te verzuimen. Hij was groot gebracht
in ontzag voor die beleefdheidsgebruiken, zoo-
dat hij ze altijd beschouwd had als natuurlijk.
En ook nu nog nam hij ze aan als vervelend,
maar onvermijdelijk. Hij verveelde zich bijna
altijd, op diners, en bals, en visites. Vroeger
niet, toen hij nog een jongen was, lang ge-
leden — God! hoe lang, en hoe oud voelde
hij zich soms, al was hij pas eenendertig.
Toen vond hij het zoo prettig, om met
meisjes te zijn. Een innig genoeg zocht
hij toen in meisjesgezelschap, aangetrokken
door hun jonge vrouwelijkheid, en veel te
veel van zichzelf had hij willen geven, zoodat
eene hem had doen lijden, hem ziek
makend van eenzaamheid, en droefheid, en
verlangen, jaren lang. . . . Als kind thuis, als
teer jongetje, was hij altijd gewend geweest
aan de koestering van vrouwezorg. En ook
als groote jongen, toen hij student was, en
later ook nog wel, met zijn brooze gezond-
heid en vrouwelijke gevoeligheid hongerde
hij naar teederheid, naar een meisje die
van hem zou houden, die heelemaal van
hem zou zijn. . . . Er was zoo veel in hem
dat hij smachtte om weg te geven, een gloed
van teederheid, een macht van liefde waar-
over hij zelf geen meester was, een vrouwelijk
verlangen om zich te geven aan een vrouw
die zich geheel zou geven aan hem. . . . Doch
al wat hij dacht en voelde verborg hij met
angstige zorg in zijn weerlooze gevoeligheid,
zich zeer kwetsbaar voelend voor het ruw-
spottende, wreed-ware leven om hem heen.
Hij was zich zijn sentimentaliteit wel bewust,
hij wist wel dat die anderen, de sterken, de
verstandigen, de hard-huidigen, die met een
koel hart luisterden naar hun gezond verstand
en die door het leven niet leden, maar die het
integendeel beheerschten en genoten, — dat die
gelijk hadden. Maar hij was nu eenmaal zoo. En
eigenlijk vond hij zijn denken en voelen, zijn
eigen intieme leven veel mooier dan dat van
die anderen. En dan ook hoopte hij toch
heimelijk, diep in zijn binnenste, dat het
leven hem misschien nog wel eens gelijk
zou geven. . . . Maar geen eene vrouw scheen
te verlangen naar een liefde als de zijne. Zij
lieten zich liever bedriegen en voor den gek

houden door pochende Don Juans en ijdele
fatten die zij zochten aan te trekken tot vol-
doening van eigen ijdelheid. Hun liefde scheen
hem grover dan die der mannen en met zijn
zachte, aanhankelijke, teedere natuur voelde
hij zich meer vrouw dan al die vrouwen. En
die eene die hem zoo lief was geweest, die
had hij ongevoelig bevonden en liefdeloos als
geen andere. Hij had geleden het eenzame,
verbitterende, verterende leed van versmiede
liefde. Hij had zich een verworpene gevoeld,
een uitgestootene door de natuur, voor wie
het licht geen licht, en de blauwe lucht geen
vreugde, en het leven een kwelling was, dag
op dag, een marteling van nooit-bevredigd
verlangen. Hoe had hij haar verlangd, dat
meisje van toen! Dat was geweest in den tijd
toen hij nog kon liefhebben. . . . Hij had er
een zenuwziekte van gekregen, en eenmaal
daarvan genezen had hij ook zijn grievendste
leed uitgeleden.

Hij was langzamerhand veranderd. Toch,
toen hij al onder-prefect was, in Savona, had
hij nog een langen tijd iederen avond drie
kwartier ver geloopen om een meisje te zien,
alleen maar te zien. . . . Dat zou hem nu niet
meer gebeuren. Nu zou het meisje bij hem
moeten komen, hij deed er geen stap meer
voor. Al die gedachten en gevoelens die hij
eens mooi had gevonden en die hem lief
waren geweest, die had hij langzaam aan
verstikt. Het Leven had hem koel gemaakt
en verstandig, meer nog dan die anderen
van wie hij vroeger zoo verschilde en die
nog genoegens en meeningen hadden waar-
over hij glimlachte. Eigenlijk gaf hij nu om
niets.

Vrouwen schatte hij nog alleen als een
middel tot genoeg en hij was te koud om
daaraan veel behoefte te hebben. In zijn
werk als secretaris aan het Ministerie van
Binnenlandsche Zaken kon hij geen belang
stellen. Zorg voor zijn toekomst behoefde hij
niet te hebben, hij had maar rustig af te
wachten tot hij prefect werd en dat zou nog
wel een jaar of tien duren. Hij had geen
gewoonten die veel geld kostten en met zijn
salaris en wat hij nog van huis kreeg, kon
hij zonder moeite toekomen. Uitgaan en pret-
maken lag niet in zijn aard en in zes jaren,